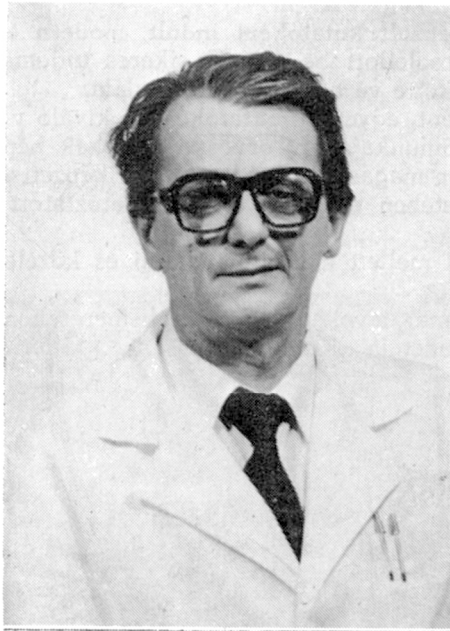

MASSZI GYÖRGY

(1935–1987)

1987. november 2-án, 52 éves korában elhunyt dr. Masszi György tudományos főmunkatárs, a Magyar Tudományos Akadémia Biofizikai Tanszéki Kutatócsoportjának dolgozója.

1935. szeptember 17-én született Pécsen pedagógus családban. Középiskolai tanulmányait a Janus Pannonius Gimnáziumban végezte, ahol 1954-ben érettségizett. Még ugyanezen évben felvételt nyert a Pécsi Orvostudományi Egyetemre, ahol tanulmányait 1960-ban befejezve orvosi diplomát szerzett „summa cum laude” minősítéssel. Kezdetől a tudományos kutatómunka vonzotta, ezért már egyetemi hallgatóként bekapcsolódott a Biofizikai Intézet munkájába. Kidolgozta és hazánkban elsőként alkalmazta a mikrohullámú sugárzást a biológiai anyagokban lévő víz állapotának vizsgálatára. Az általa tervezett készülékkel a dielektromos spektroszkópia módszerével hazai és nemzetközi viszonylatban is érdeklődést kiváltó eredményeket ért el. E témakörből, a „Biológiai anyagok ion- és vízkötésének vizsgálata nagyfrekvenciás

és mikrohullámú módszerrel" c. disszertációja alapján 1973-ban kandidátusi tudományos fokozatot szerzett.

Az 1961-ben megalakult Magyar Biofizikai Társaság alapító tagja volt. A Társaság munkájában élete végéig igen aktívan vett részt.

Az elmúlt évtizedben érdeklődése a mikrohullámú sugárzások biológiai hatásainak vizsgálata felé fordult. Ezen új terület felderítése érdekében a Magyar Elektronikai Egyesület kebelében 1978-ban megalakult mikrohullámú bizottság munkájába alapítóként kapcsolódott be. Részt vett a nem ionizáló sugárzások biológiai hatásainak vizsgálatában, és az ezzel kapcsolatos sugárvédelmi szabvány kidolgozásában is. E területen is maradandót alkotott. Rendszeresen publikált és szerepelt az e témával foglalkozó hazai és nemzetközi rendezvényeken.

Tehetséges, jól képzett kutatóként indult, modern és új kutatási területek munkájába kapcsolódott be és egy sikeres tudományos pálya felfelé ívelő szakaszát vágta ketté váratlan és korai halála.

Nemcsak kutatóként, egyetemi oktatóként is kiváló volt. 3 évtizedig vett részt az intézet oktatómunkájában, orvosnemzedékek képzésében. Orvos léteére autodidakta módon magasszintű matematikai képzettségre tett szert, amit extrakollégiumok keretében eredményesen kamatoztatott az egyetemi hallgatók képzésében.

Szakmai munkája mellett aktív társadalmi és közéleti tevékenységet is kifejtett.

Kiemelkedő szakmai tevékenységének elismeréseként 1986-ban a Magyar Tudományos Akadémia „Kutatóhelyek Díja” kitüntetésben részesítette.

NIEDETZKY ANTAL

NAGY LÁSZLÓ

(1940–1989)

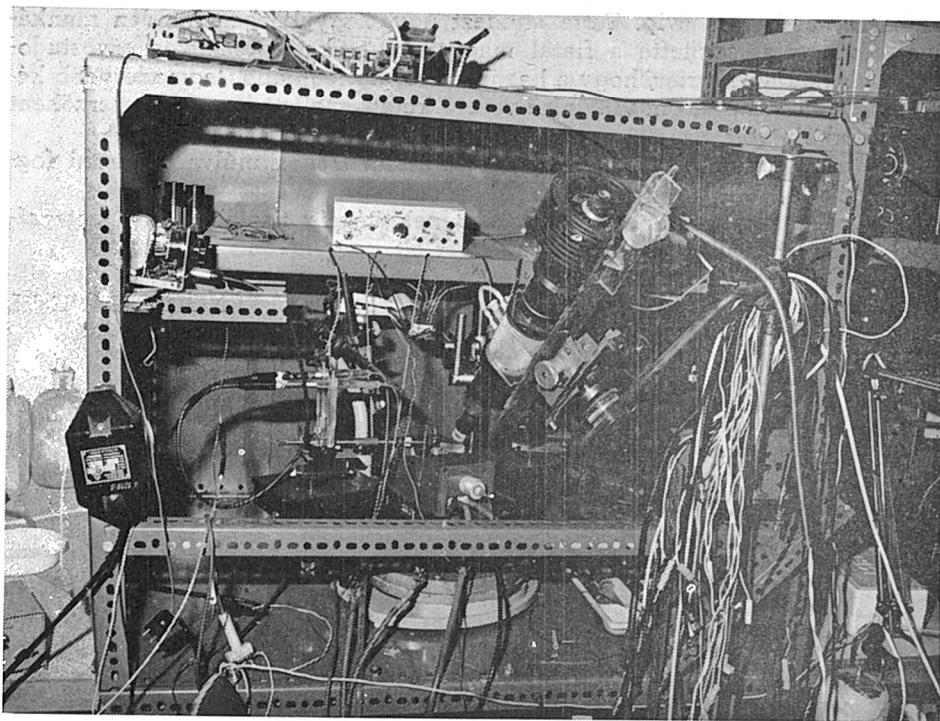
1940. június 9-én született Pécsen és itt végezte az Orvostudományi Egyetemet 1959–1965-ig. Már elsőéves korában a biofizika felé fordult érdeklődése, másodéves korától az intézetben dolgozott és Tigyi József irányításával vált biofizikussá és később a Biofizikai Társaság alapító tagjává. Kivételes műszaki érzéke és kísérletező alkata segítette bonyolult kísérleti berendezések megépítésében. Munkája az izommembrán elektromos tulajdonságainak mikroelektródás vizsgálatához kapcsolódott; érdekes eredményeket talált a membrán-ellenállás hőmérsékletfüggésével és megvilágítás okozta változásaival kapcsolatban; eredeti ötletekkel kapcsolódott be az akupunktúra-kutatás egy ágába.

A tudományos kutatáshoz különben szükséges precizitás és a kételkedés eltűlése sajnos később cselekvése gátjává vált és mellékutakra vitte, de még így is virtuóz technikai eredményeket ért el a laboratóriumi eszközök konstruálásában. Ilyen volt az utóbbi években a többszörös mikropipetták készítésére alkalmas kapilláriskegék húzására használható készülék építése.

Mindig nagy szeretettel vett részt az elsőéves orvostanhallgatók oktatásában, diákjai érdeklődéssel követték elméjének szigorúan vett „tananyagon” túlmenő kalandozásait.

1989. febr. 17-én, nem egészen 49 éves korában ragadta el közülünk a halál. Mindannyiunknak hiányzik színes egyénisége, vitákat kiváltó kritikája, titkokat sejtető, ravaszkas mosolya.

LAKATOS TIBOR

*Mérőhely izomrostok mikroelektródás vizsgálatához
(POTE Biofizikai Intézete)*

MÁTRAI ÁRPÁD

(1949–1988)

Mátrai Árpád egyike volt a letehetségesebb embereknek, kivel orvosként, oktató-kutatóként, tanítványként találkoztam. Az emberi nembeliség egyik ma még szinte utópisztikusnak tűnő, sokoldalú mintamegtettesülése volt. Többszörösen díjazott fotóművész, országos úszóbajnok, kiváló gondolkodó, orvos-biológiai kutató. A humánum, a másokon segítség embere, a tudást megosztó tanító. Családjáért, gyermekeiért élő példamutató férj és apa.

Kitűnő eredménnyel végzett a Pécsi Orvostudományi Egyetemen, majd a Biofizikai Intézet munkatársa lett. Kutatóként rendkívül rövid idő alatt megérte az alkotás számos sikerét, megismerte a világot, egyenrangú társává vált szakmája legjobbjainak.

Egy új orvosi tudományág, a haemorheológia magyarországi egyik kifejlesztője és meghonosítója. Ez az oly sok beteg emberen segítő ágazat az Ő munkássága nyomán is nyert létjogosultságot és terjedt el hazánkban. 32 éves korában ebből az ágazatból a hazai orvostudomány első kandidátusa. Ezt követően életében a rohamos tudományos fejlődés, meglátások, eredmények ideje következett. A legjobb külhoni intézetekben művelte tudományágát, Dormándy professzornál Londonban két évig, majd Münchenben Ernst professzornál három évig. Tette mindezt úgy, hogy közben minden munkájával támogatta, segítette a fiatal magyar kutatókat, a magyar orvostudományt. Szokatlan karrier, hogy a haemorheológia legújabb, legmodernebb kézikönyve 1987-ben három világhírű vezető kutató mellett negyedik szerzőként az Ő munkája volt.

Biztosan tudom, hogy műveit, alkotásait évtizedek múlva is idézni fogjuk, fogják.

Orvosként az első perctől eszméletének végéig tisztában volt betegségével. Években rövid életében teljes életet élt.

FENDLER KORNÉL